

Premis Castellitx, 2027

51è Premi de Poesia

EL GRUIX DEL NÚVOL

ADOB D'HIVERN

I quan de les paraules que han covat,
colgades en l'adob de l'hivern,
brotin, empeses pel bon oratge,
com el blat de juny que oneja en groc,
llavors, s'esventaran com plumalls.

Volaran damunt l'obscura nit.
Que n'hem passat de fosques i llargues.
I l'alba serà encara més neta.
Mots i verbs que diran l'esperança,
davant d'un present farcit d'absències.

I en arribar les noves paraules,
encendran un foc nou dins l'aurora,
de la runa en faran nou paisatge.
El sol no podrà fondre l'oblit,
però escamparà delit i amor.

QUAN ELS SOMNIS DESPERTEN

Ara que el dia es guanya les hores,
noto com la basarda s'amolla,
l'esperança s'asseu endolcida
i s'allarga la llum del desig.

No em deixa el dia sol amb la nit,
l'ombra dels records es difumina,
el gruix del silenci s'aclareix
i la gravetat es fa lleugera.

Els somnis es van dessonillant,
busquen les paraules encertades,
per poder esdevenir veritats
i penetrar dins la realitat.

De mirar enrere a obrir l'esperança,
a cercar la plenitud dels dies.
De la mirada, presta a existir,
al conreu de la naturalesa.

BREVETAT

La flor que en tendra verdor ha guardat els pensaments,
ara els amolla en fragància.

I emana els secrets d'ahir, en un esclat a la vida.

Fragilitat repetida
entre cristalls de rosada.

Flaire d'existència plena, que canta la brevetat,
d'una pau que vol durar amb el retorn de l'ocell.

Qui no ho ha sentit abans
el bell esguard d'un temps nu
que ha de portar el marciment?

REVIURE

Quan l'hivern vol deixar d'existir,
els mots donen pas al naixement
delicat del goig a la natura
i els porticons no es volen tancar.

El poeta envelleix un any més,
deixant la pena a dins del vers
i en fa piuladissa d'ocells.

Voldria refer moments perduts
i dar-los un toc de primavera,
ara que guanya el temps de dia.

I posar-ho dins l'estoig bonic,
pintat amb el color de les flors
i amb una cinta d'un groc de sol.

LA PRIMAVERA VOL ENTRAR

La primavera vol entrar.

Ho anuncien les tendres flors.

Els dies pinten d'un blau clar

i els brots bateguen com els cors.

La prosa ja no s'aguanta,

farta de la llarga tristor.

El dolç vers cantant s'atansa

buscant la resposta millor.

Victoriosa la natura,

fa nom comú de l'adjectiu

i es mostra tota ben pura.

Per refermar el cos actiu

i robar-li la tristesa,

utilitza sa bellesa

LA RODA DE LA VIDA

Feia lustres que no plovia
de la manera que ho ha fet.
Han desbordat les barbicanes
i han rentat l'encrostat passat.

L'oratori de degoteig
persistent fa callar el silenci.

Del primer ruixat n'ha esclatat
l'exuberància dels sembrats.
Simulacre de l'esperança
per sobre la terra fangosa.

I els brots verds de la tendra branca,
anuncien la primavera.

L'alegria de l'opulència,
com gota que trenca el tel d'aigua,
ondula el cor de plenitud
i el fa sobreixir d'il·lusió

que la calor descompondrà
en l'adob per l'arbre i l'ocell.

EL BÀLSAM DEL VESPRE

El crepuscle, com un bàlsam,
ho impregna tot de confort
i va apagant l'horitzó.

L'herba fa un vers a la roca,
mentre s'enfosqueix el verd,
com si de dol es vestís.

A dins del temps apagat,
sense voler, em faig captiu
i entro en la seva mirada.

D'una alenada d'oreig,
s'aixeca una fulla seca,
com qui no vol més espera.
I se'n va cap el món fosc.
amb igual tranquil·litat
que es manifesta el crepuscle.

M'arriba l'ombra nocturna.
Com més densa, amb més claror
es deixaran veure els astres.

De dins l'arca dels oblits

s'escaparan les certeses
que tindran forma de somnis.
Il·luminaran la roca,
depositaran la fulla
i em senyalaran la fita.

I no sé si em seran guia
per trobar la flor propera,
de la vora del camí.

ON CANTA EL ROSSINYOL

Des de la distància t'adones
que no has pogut triar,
que has pres aquest camí sinuós
que t'ha dut fins aquí.

Et pensaves que et duria lluny,
cap a confins estranys
i només ets aquí.

Allunyat del punt de partiment,
però al llindar del terme,
on, cada primavera, s'hi sent
el cant del rossinyol.

I en aquesta tardor hi observes
com s'apropa el silenci
que expandeix abast.

L'AIGUA TURBULENT

A la riba de l'aigua turbulent,
veus com es precipita contra rocs,
els desafia amb sa bromera blanca,
desplaçant els còdols amb més cantells,
tot fent remolins i xuclant miralls.

Una força que s'emporta l'oblit
que baixa de la neu blanca i donzella,
convertida en sang de temperament,
que descabdella un poder indecent
que arrossega les brides deslligades.

Consciència enduta pel barranc avall,
caos de mort que no se'n va de la llera,
fendidura que viurà en aigua mansa,
final dins d'una enllacada de mots
que daran motiu per la poesia.

ÍNDIX

ADOB D'HIVERN	1
QUAN ELS SOMNIS DESPERTEN.....	2
BREVETAT	3
REVIURE.....	4
LA PRIMAVERA VOL ENTRAR	5
LA RODA DE LA VIDA.....	6
EL BÀLSAM DEL VESPRE.....	7
ON CANTA EL ROSSINYOL	9
L'AIGUA TURBULENT.....	10